

Konstrecensioner

Sjostakovitjs musik osäkrar precis allt

Peter Jablonski på piano, Brusk Zanganeh på violin och Per Nyström på cello spelar Sjostakovitj på ett närmast ursinnigt sätt.

”Musikerna i Hebeteatern skapar en känsla av att isoleringen är bruten”, skriver Martin Nyström som sett en strömmad konsert från festivalen Old Ox Music.

Martin Nyström

Text

Läs senare

Konsert**Old Ox Music Nätfestival**

Musik av Dmitri Sjostakovitj

Medverkande: Brusk Zanganeh, Per Nyström och Peter Jablonski

Scen: Liveströmmat från Hebeteatern i Trollhättan

Old Ox Music (tidigare Aurora Music) har sedan 2006 genomfört 50 festivaler med tillhörande master classes. Framförallt i Stockholm, Trollhättan, Vänersborg och Mariestad, med över 6000 musiker från hela världen. Och beskriver sig själva som något av en folkrörelse för kammarmusik.

På grund av de tider som råder arrangerar man nu master classes online för över 300 musiker från 30 länder under ledning av 23 internationella professorer – vilket de tror kan vara ett världsrekord. Samt en nätfestival som pågår en månad framåt med en rad mästerverk och historier kring dem – berättade av Johan Rabaeus och Ulrika Knutson.

Efter Mendelssohn, Mozart, Smetana och Skrjabin var det i söndags dags, live från Hebetatern i Trollhättan, för Sjostakovitj och hans pianotrio nr 2 i e-moll från 1944. Ett av de ruskigaste kammarmusikverk som gjorts. Och jag kom att tänka på den högst rimliga frågan som BBC-profilen Stephen Johnson ställer i sin bok "Sjostakovitj förändrade mitt liv" (se DN 25 okt 2019) om hur den mörkaste och mest söndertrasade musik man kan tänka sig –faktiskt kan fungera som helande, vara en avgörande livsgnista. Sjostakovitjs pianotrio är en elegi över en hastigt bortgången vän. Men den är också en elegi över en fasansfull tid, ett mänskligt lidande som inte visste några gränser.

När de tre musikerna i Hebetatern – Brusk Zanganeh på violin, Per Nyström på cello och Peter Jablonski på piano – mejslar fram den inledande och spöklikt främmande klangen, där man knappt vet vad som är upp och ner, vet man att man står inför en musik som osäkrar precis allt. Att man kan glömma det där med tröst och en ledstång att lita på. Men att den ger det skrämmande, för att tala med Shakespeare, en boning och ett namn i tid och rum.

Vid uruppförandet i Leningrad grät folk öppet i bänkarna. Den gemenskapen är just nu inte möjlig för oss. Men med sitt närmast ursinniga framförande, inte minst av den makabra finalen, skapar musikerna i Hebetatern en känsla av att isoleringen är bruten. Att också vi som ser den strömmade konserten blir hörda.

Fotnot: Old Ox Musics konsertserie finns tillgänglig i ett arkiv på deras hemsida.